

Sygn. akt III CSK 397/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa B. K.  
przeciwko B. w W.  
o zwolnienie spod egzekucji,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 18 maja 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powódki  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 20 maja 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powódka złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 20 maja 2016 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 listopada 2015 r., którym Sąd Okręgowy oddalił powództwo o zwolnienie od egzekucji nieruchomości bliżej opisanych w pozwie. Powołując się na obie podstawy określone w art. 398<sup>3</sup> § 1 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie orzeczenie co do istoty sprawy zgodnie z żądaniem pozwu.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na przesłanki wskazane w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Twierdziła, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, z którym łączy się potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, które Sąd Najwyższy mógłby usunąć swoim orzeczeniem. W celu wykazania przesłanek, o których mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. skarżąca sformułowała liczne pytania o różnym stopniu

szczegółowości dotyczące skutków orzeczenia o ustaleniu nierównych udziałów w majątku wspólnym, skutków zawartej przez małżonków umowy o ustanowieniu rozdzielnosci majątkowej, w tym także w odniesieniu do podziału dotychczasowego majątku wspólnego oraz dopuszczalności prowadzenia egzekucji skierowanej do przedmiotu, który był składnikiem tego majątku. Skarżąca twierdziła też, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ w innej sprawie toczącej się między stronami Sąd Okręgowy w K. uznał, że nieruchomości opisane w pozwie nie są przedmiotem współwłasności, lecz wchodzi w skład majątku wspólnego stron i nie zostały dotąd podzielone. Doszło w związku z tym do „dualizmu orzekania”, który godzi w społeczne poczucie sprawiedliwości.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek, o których mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

W art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie obejmujące poważną wątpliwość prawną i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozstrzygnięcia złożonej skargi. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej.

Z kolei wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący powinien wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne i wyjaśnić, na czym one polegają albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. W obu wypadkach chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżąca nie sformułowała istotnego zagadnienia prawnego, które wymagałoby ponownego rozważenia przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne o zasadniczym znaczeniu dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej zostało już wyjaśnione przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 kwietnia 2015 r., III CZP 9/15 (OSNC 2016, nr 4, poz. 41), w której przyjęto, że wierzyciel jednego z małżonków po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej może prowadzić egzekucję z udziału tego małżonka we własności nieruchomości wchodzącej poprzednio w skład majątku wspólnego. W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy wyjaśnił również wątpliwości dotyczące problemów wyłaniających się w niniejszej sprawie, które zostały wyrażone przez skarżącą w sformułowanych pytaniach. Skarżąca nie przytoczyła argumentów, które wskazywałyby na potrzebę zajęcia po raz kolejny stanowiska przez Sąd Najwyższy w odnośnej kwestii.

Skarżąca pomija w swoich wywodach przytoczone przez Sąd Apelacyjny przyczyny odmowy zawieszenia postępowania do czasu rozpoznania wszczętej w toku niniejszego procesu sprawy o podział majątku wspólnego i ustanowienie nierównych udziałów w majątku wspólnym. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że przyczyną oddalenia wniosku o zawieszenie postępowania była regulacja zawarta w art. 843 § 3 k.p.c., zgodnie z którą w pozwie powód powinien przytoczyć wszystkie zarzuty, jakie w tym czasie mógł zgłosić, pod rygorem utraty prawa korzystania z nich w dalszym postępowaniu. Przytoczony przepis wprowadza prekluzję zarzutów, jakie składają się na podstawę powództwa przeciwegzekucyjnego.

Skarżąca domagała się zwolnienia nieruchomości opisanych w pozwie od egzekucji na tej podstawie, że wchodziły one w skład majątku wspólnego małżonków, natomiast komornik skierował egzekucję do udziału w tych nieruchomości przypadającego małżonkowi będącemu dłużnikiem, mimo że wierzyciel legitymuje się tytułem wykonawczym jedynie przeciwko jednemu z małżonków. Mając na uwadze tak sformułowane żądanie pozwu i jego podstawę, Sąd Apelacyjny powołał się na prekluzję zarzutu łączącego się z wnioskiem zgłoszonym w toku postępowania apelacyjnego (art. 843 § 3 k.p.c.). Skarżąca w ramach powołanej podstawy kasacyjnej z art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. nie wskazała na naruszenie art. 843 § 3 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżąca nie przytoczyła argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistości, nie świadczy bowiem o spełnieniu tej przesłanki ani ogólnikowe twierdzenie o dualizmie orzekania, ani o naruszeniu społecznego poczucia sprawiedliwości.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.